

Les millors 'tricicletades'

Hits

TRICICLE

Teatre Victòria, 13 d'octubre

L'humor del Tricicle es basa sobretot en l'enginy a capgirar els arquetips socials, les situacions quotidianes i els comportaments humans. Gairebé sense paraules, amb una gestualitat rotunda, la companyia integrada per Joan Gràcia, Paco Mir i Carles Sans juga amb l'imprevist i les expectatives del públic. Enfila esquetxos i gags d'una gran hilaritat i un polsim d'absurd, que en cada espectacle tenen una unitat temàtica o un centre d'interès. El domini del cos del trio, en especial del rostre, els braços, les mans i les cames, es reforça amb un llenguatge protoverbal d'onomatopeies, interjeccions i sons inventats, generadors també de jocositat.

Hits, amb guió i direcció del Tricicle, recull els millors esquetxos i gags d'aquesta companyia històrica. El mateix públic fa una selecció d'esquetxos a través de les xarxes socials. Una veu *en off* serveix de fil conductor i s'hi incorporen locucions gravades. L'espectacle es tanca amb un enfilall de gags molt curts que conserven l'estil del tercet. Entre les microescenes més afortunades, hi ha la de l'aeroport, la dels espectadors, la dels contes infantils, la del dentista o la de l'hospital. Són les que tenen una dosi més alta de sàtira, paròdia de situacions i ironia còmica. Altres esquetxos o gags, en canvi, suporten menys el pas del temps o acusen més el seu to naïf.

Tot i el pas implacable dels anys, Gràcia, Mir i Sans es mantenen en bona forma i compenetració. La seva habilitat expressiva, amb un domini extraordinari del gest, es mostra gairebé intacta. El seu do per la comicitat, també. Més desiguals resulten en l'ús de la paraula.

Discretament, cada membre del trio assumeix un perfil distint: l'elegant, l'astut i el trempat. Com en el món dels clowns o el dels còmics del cinema mut. Però és amb la conjunció de tots tres, barreja de candidesa i murrieria, que atenyen la màxima eficàcia i brillantor escèniques. Hi ha espectadors que només en veure'ls aparèixer a escena els sobrevé un incontenible panxó de riure.

De la tria dels esquetxos a la cirereta final, tot passant per l'amenaça del començament, el fals entreacte o la lluita amb exemplars de diaris, Tricicle interactua força amb el públic durant la funció. *Hits* esdevé, en aquest sentit, un agraïment manifest a la fidelitat dels espectadors. Els regala el millor dels seus espectacles, en busca continuament la complicitat, els va a cercar a la platea. La concepció del muntatge, el mínim fil argumental que l'articula, l'apel·lació reiterada a l'espectador, les ganyotes de

complicitat —més o menys previstes o improvisades— aspiren a afalagar el públic, que accepta de seguida l'envit.

Amb aires de comiat, *Hits* té un format deliberadament antològic, ja que aplega algunes de les millors escenes de prop de quaranta anys de trajectòria del Tricicle. El pretext i l'eix del muntatge responen a aquesta voluntat de comprendre de les "tricicletades" més valorades pel públic. Per si això no quedés clar, una immensa pantalla projecta un vídeo que recorda els espectacles del grup des del 1979, estrenats amb un gran èxit a múltiples països. El públic que omplia a vessar el Victòria estava disposat a esbargir-se i a fer-se un bon tip de riure. Tricicle no va decebre'l gens amb el seu humor sense malícia, apte per passejar-se pertot arreu. Llàstima que, arribats a la fi del trajecte, no s'atrevís a portar un tast del seu humor a terrenys més d'actualitat bategant. Si més no, a Barcelona.